

“मीठे बच्चे – परमपरिय भोलानाथ बाबा तिमरो सममुख बसनुभएको छ, तिमीले प्यारसँग याद गर्यौ भने लगन बढ्दै जान्छ, विघ्न समाप्त हुन्छ।”

- परश्वर:- ब्राह्मण बच्चाहरूलाई कुन चाहिँ कुरा सदा याद रह्यो भने कहिल्यै पनि विकरम हुँदैन?
- उत्तर:- जुन कर्म मैले गरछु मलाई हेरेर अरूले पनि गरछन्- यो याद रह्यो भने विकरम हुँदैन। यदि कसैले लुकाएर पनि पाप कर्म गरछ भने धर्मराजसँग त लुक्न सक्दैन, तरुनतै त्यसको सजाय मिल्छ। पछि गएर अझै जंगी शासन (मारशल ल) हुन्छ। यस इनर् सभामा कुनै पतित लुकेर बस्न सक्दैन।
- गीत:- भोलेनाथ से निराला...

ओम् शान्ति। प्यारा रूहानी बच्चाहरूले जानेका छन्- अहिले रूहानी बाबाले हामीलाई यस सृष्टिको आदि-मध्य-अनन्त्यको ज्ञान सुनाइरहनु भएको छ। उहाँको नामै हो भोलानाथ। पिता धेरै भोला हुन्छन्, कति कष्ट सहेर पनि बच्चाहरूलाई पढाउँछन्, समहालछन्। फेरि जब बढे पछि सबै कुरा उनैलाई सुमपिएर स्वयंले वानप्रस्थ अवस्था लिनछन्। समझनछन्- मैले आफ्नो करतव्य पूरा गरेँ, अब बच्चाहरूले जानून्। त्यसैले पिता भोला भए नि। यो पनि अहिले तिमीलाई बाबाले समझाउनु हुन्छ किनकि स्वयं भोलानाथ हुनुहुन्छ। त्यसैले हृदका पिताको लागि पनि समझाउनु हुन्छ- उनी कति भोला छन्। ती भए हृदका भोला। यहाँ हुनुहुन्छ फेरि बेहृदका भोलानाथ बाबा। परमधामबाट आउनु हुन्छ, पुरानो दुनियाँ, पुरानो शरीरमा। त्यसैले मनुष्यले समझनछन्- पुरानो पतित शरीरमा कसरी आउनु भयो होला? नजानेका हुनाले पावन शरीर भएका कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। यिनै गीता, वेद, शास्त्र आदि फेरि पनि बनछन्। हेर, शिवबाबा कति भोला हुनुहुन्छ। आउनु हुन्छ, तै पनि यसतो अनुभव गराउनु हुन्छ, मानौं बाबा यहीँ बसिरहनु भएको छ। यी साकार बाबा पनि भोला छन् नि। कुनै दोपट्टा छैन, कुनै टीका आदि छैन। साधारण बाबा त बाबा नै हुनुहुन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- यो सारा ज्ञान शिवबाबाले नै दिनहुन्छ, अरू कसैको तागत छैन जसले यो ज्ञान दिन सकोस्। दिन-प्रतिदिन बच्चाहरूको लगन बढ्दै जान्छ। जति बाबालाई याद गरछौ, त्यति प्यार बढ्छ। बाबा मोसट बिलवेड हुनुहुन्छ नि। अहिले मात्रै होइन, भक्तिमार्गमा पनि तिमीले उहाँलाई मोसट बिलवेड समझनथ्यौ। भनदथ्यौ- बाबा जब हजुर आउनु हुन्छ, सबैसँगको प्यार छोडेर एक हजुरसँग प्यार गरछौ। तिमीले अहिले जानेका छौ पनि, तर मायाले त्यति प्यार गर्न दिँदैन। मायाले यसले मलाई छोडेर बाबाको याद गरौस् भन्ने चाहँदैन। उसले चाहन्छ देह-अभिमानि बनेर मलाई प्यार गरौस्। मायाले यही चाहन्छ त्यसैले कति विघ्न पारछ। तिमीले विघ्नलाई पार गर्नुपर्छ। बच्चाहरूले केही मेहनत त गर्नुपर्छ नि। पुरुषार्थद्वारा नै तिमीले आफ्नो प्रारब्ध पाउँछौ। बच्चाहरूले जानेका छन्, उच्च पद पाउनको लागि कति पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। एक त विकारको दान दिनु छ, अरूको बाबाद्वारा जुन अविनाशी ज्ञान रत्नको धन मिल्छ, त्यो दान गर्नु छ। जुन अविनाशी धनबाट नै तिमी यति धनवान बनछौ। ज्ञान हो आमदानीको स्रोत। त्यो हो शास्त्रको दर्शन, यो हो आध्यात्मिक ज्ञान। शास्त्र आदि पढेर पनि धेरै कमाउँछन्। एक कोठामा गर्नथ आदि राखिदियो, थोरै केही सुनाइदियो अनि आमदानी हुन्छ। त्यो कुनै यथार्थ ज्ञान होइन। यथार्थ ज्ञान एक बाबाले नै दिनहुन्छ। जबसम्म कसैलाई यो रूहानी ज्ञान मिल्दैन, तबसम्म ती शास्त्रहरूको दर्शन बुद्धिमा हुन्छ। तिम्रो कुरा सुन्दैनन्। तिमीहरू छौ धेरै कम। यो त १०० प्रतिशत निश्चित छ, यो रूहानी ज्ञान बच्चाहरूले रूहानी बाबासँग लिएका हुन्। ज्ञान आमदानीको स्रोत हो। धेरै धन मिल्छ। योगद्वारा स्वास्थ्यको स्रोत अर्थात् निरोगी देह मिल्छ। ज्ञानद्वारा सम्पन्नता। यी हुन् दुई मुख्य विषय। फेरि कसैले राम्ररी धारण गरछन्, कसैले कम धारण गरछन्। त्यसैले वैभव पनि नमवरवार थोरै मिल्छ। सजाय आदि खाएर पद पाउँछन्। पूरा याद गर्दैनन् भने विकरम विनाश हुँदैन। फेरि सजाय खानुपर्छ। पद पनि भ्रष्ट हुन जान्छ। जसरी विद्यालयमा हुन्छ। यो हो बेहृदको

जज्ञान, यसै बाट बेडा पार हुन्छ। तयस जज्ञानमा वकालत, डाक्टरी, इन्जिनियरिङ्ग पढ्नुपर्छ। यो त एउटै पढाइ हो। योग र जज्ञानद्वारा सदा सवसथ, समपन्न बनछौ। राजकुमार बनछौ। तयहाँ सवर्गमा कुनै वकिल, न्यायाधीश आदि हुँदैनन्। तयहाँ धर्मराजको पनि आवश्यकता पर्दैन। न गरभजेलमा सजाय, न धर्मराजपुरीको सजाय हुन्छ। गरभ महलमा धेरै सुख हुन्छ। यहाँ त गरभजेलमा सजाय खानुपर्छ। यी सबै कुरालाई तिमी बच्चाहरूले नै अहिले जानेका छौ। बाँकी शास्त्रहरूमा, संस्कृतमा श्लोक आदि मनुष्यले बनाएका हुन्। सोध्छन्- सतययुगमा कुनचाहिँ भाषा हुन्छ? बाबाले समझाउनु हुन्छ, जुन देवताहरूको भाषा हुन्छ, त्यही चलछ। तयहाँको जुन भाषा हुन्छ, त्यो कही हुन सक्दैन। यसतो हुन सक्दैन तयहाँ संस्कृत भाषा होस्। देवताहरू र पतित मनुष्यहरूको एउटै भाषा हुन सक्दैन। तयहाँको जुन भाषा हुन्छ, त्यही चलछ। यो सोधिरहनु पर्दैन। पहिला बाबाबाट वरसा त लेऊ। जो कल्प पहिला भएको थियो, त्यही हुन्छ। पहिला वरसा लेऊ, अरू कुरा सोध्दैनसोध। ठीकै छ, ८४ जनम भएन ८० वा ८२ भयो, यी कुरालाई तिमीले छोडिदेऊ। बाबा भननुहुन्छ- अलफलाई याद गर। सवर्गको बादशाही अवश्य मिलछ नि। अनेक पटक तिमीले सवर्गको बादशाही लिएका छौ। माथिबाट झर्नु पनि छ। अहिले तिमी मासटर जज्ञानसागर, मासटर सुखका सागर बनछौ। तिमी पुरुषारथी हौ। बाबा त सम्पूर्ण हुनुहुन्छ। बाबामा जुन जज्ञान छ त्यो बच्चाहरूमा छ। तर तिमीलाई सागर भनिदैन। सागर त केवल एक हुन्छ, केवल अनेक नाम राखिदिएका छन्। बाँकी तिमी हौ जज्ञान सागरबाट निसकिएका जज्ञान नदीहरू। तिमी हौ मानसरोवर, नदीहरू। नदीहरूको नाम पनि हुन्छ। ब्रह्मपुत्रा धेरै ठूलो नदी हो। कलकत्तामा नदी र सागरको संगम छ। तयसको नाम पनि छ, डायमण्ड बनदरगाह। तिमी ब्रह्मा मुख वंशावली, हीरा जसतै बनछौ। धेरै ठूलो मेला लाग्छ। बाबा यस ब्रह्मा तनमा आएर प्यारा बच्चाहरूसँग मिलन गर्नुहुन्छ। यी सबै बुझ्ने कुरा हुन्। फेरि पनि बाबा भननुहुन्छ- मनमनाभव। बाबालाई याद गरिराख। उहाँ मोसट बिलवेड, सबै सम्बन्धहरूको सेकिरिनु हुन्छ। ती सबै सम्बन्धीहरू हुन् विकारी। तयसबाट दुःख मिलछ। बाबाले तिमीलाई सबै पराप्ति गराउनु हुन्छ। सर्व सम्बन्धको प्यार दिनहुन्छ, कति सुख दिनहुन्छ। अरू कसैले यति सुख दिन सक्दैन। कसैले दिनछन् भने पनि अल्पकालको लागि। जसलाई नै सन्यासीहरूले काग-विषटा समानको सुख भन्छन्। दुःखधाममा त अवश्य दुःख नै हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीले यहाँ अनेक पटक पारट खेलेका छौ। तर हामीले उच्च पद कसरी पराप्त गर्ने? यो चिन्ता हुनुपर्छ। धेरै पुरुषारथ गर्नु छ ताकि हामी फेल हुन नपरोस्। राम्रो अंक ल्याएर पास भयौ भने उच्च पद पाइन्छ र खुसी पनि हुन्छ। योगमा सबै बराबर हुन सक्दैनन्। धेरै गोपिकाहरू छन्, जो कहिल्यै मिलन भएका पनि छैनन्। बाबासँग मिलन गर्नको लागि तडपिन्छन्। साधु-सन्यासीहरूसँग तडपिने कुरा हुँदैन। यहाँ त शिवबाबासँग मिलन गर्न आउँछन्। अनौठो कुरा छ नि। घरमा बसेर याद गरन्छन्, शिवबाबा हामी हजुरका बच्चाहरू हौ। आतमालाई स्मृति आउँछ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीले कल्प-कल्प शिवबाबाद्वारा वरसा लिन्छौ। उहाँ बाबा नै कल्प पछि आउनु भएको छ। तयसैले मिलन नगरी रहन सक्दैनन्। आतमाले जान्दछ- बाबा आउनु भएको छ। शिवजयन्ती पनि मनाउँछन्, तर केही पनि जानेका छैनन्। शिवबाबा आएर पढाउनु हुन्छ, यो कुरा केही पनि जानेका छैनन्। नाम मातर्को शिवजयन्ती मनाउँछन्। बिदा पनि दिँदैनन्। वरसा जसले दिनु भयो, उहाँको केही महत्त्व छैन। जसलाई वरसा दिनु भयो (कृष्णलाई) उनको नाम प्रख्यात बनाइदिएका छन्। बाबा आएर सवर्ग बनाउनु हुन्छ। सबैलाई मुक्ति दिनहुन्छ। चाहन्छन् पनि सबैले। तिमीले जानेका छौ- मुक्ति पछि जीवनमुक्ति मिलछ। बाबा आएर मायाको बन्धनबाट मुक्त गर्नुहुन्छ। बाबालाई भनिन्छ सर्वका सद्गतिदाता। जीवनमुक्ति त सबैलाई मिलछ, नमबरवार पुरुषारथ अनुसार। बाबा भननुहुन्छ- यो हो पतित दुनियाँ दुःखधाम। सतययुगमा तिमीलाई कति सुख मिलछ। तयसलाई भनिन्छ- बहिश्त। अल्लाहले बहिश्त किन रचना गर्नुभयो? के केवल मुसलमानहरूको लागि रचना गर्नुभयो? आ-आफ्नो भाषामा कसैले सवर्ग भन्छन्, कसैले बहिश्त भन्छन्। तिमीले जानेका छौ- सवर्गमा केवल भारतखण्ड मातर् हुन्छ। यी सबै कुरा तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा नमबरवार पुरुषारथ अनुसार बसेको छ। एक मुसलमान बच्चाको पनि भनदथ्यो- म अल्लाहको बगै चामा गएँ। यो सबै साक्षात्कार हुन्छ। ड्रामामा पहिल्यै बाट निश्चित छ। ड्रामामा जे हुन्छ, से केण्ड पार भयो- भनिन्छ कल्प पहिला पनि भएको थियो। भोलि के हुन्छ, त्यो थाहा छैन। ड्रामामा निश्चय हुनुपर्छ, जसबाट कुनै चिन्ता हुँदैन।

मलाई त बाबाले हुकुम दिनुभएको छ- म एकलाई याद गर अनि आफ्नो वरसालाई याद गर। सबै समाप्त हुनु नै छ। कोही एक अरकाको लागि रूँ पनि सकदैनन्। मृत्यु आयो र गयो, रुने फुरसदैन हुँदैन। आवाज आउँदैन। आजकल त मनुष्यहरू खरानी लिएर कति परिकरमा गरछन्। भावना बसेको हुन्छ। यो सबै समय खेर फाल्नु हो..... यसमा राखेको नै के छ। माटो, माटोमा मिलिन्छ। यसद्वारा दुनियाँ पावन बनन्छ र? पतित दुनियाँमा जुन काम गरछन्, त्यो पतित नै गरछन्। दान-पुण्य आदि पनि गरदैन आएका छन्। के भारतखण्ड पावन बन्यो त? सिँढी झर्नु नै छ। सत्ययुगमा सूर्यवंशी बन्यो। फेरि सिँढी झर्नु पर्यो, बिसतारै-बिसतारै गिरिन्छन्। कति नै यज्ञ-तप आदि गरछन् फेरि पनि अरको जनममा अल्पकालको फल मिलिन्छ। कसैले नराम्रो कर्म गरछ भने त्यसको प्रतिफल उसलाई मिलिन्छ। बेहदका बाबाले जान्नुहुन्छ बच्चाहरूलाई पढाउन आएको हुँ। तन पनि साधारण लिनुभएको छ। कुनै तिलक आदि लगाउने आवश्यकता छैन। भक्तहरूले त ठूला-ठूला तिलक लगाउँछन् तर कति ठगछन्। बाबाले भन्नुभएको छ- म साधारण तनमा आउँछु आएर बच्चाहरूलाई पढाउँछु। वानप्रस्थ अवस्था भयो। कृष्णको नाम किन राखे? निरण्य गर्ने पनि बुद्धि छैन। अहिले बाबाले ठीक-बेठीक चिन्ने बुद्धि दिनुभएको छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले यज्ञ-तप, दान-पुण्य गरदैन, शास्त्र पढ्दैन आयौ। के ती शास्त्रमा केही छ? मैले नै तिमीलाई राजयोग सिकाएर विश्वको बादशाही दिएँ कि कृष्णले दिएँ? सोच। भन्छन्- बाबा हजुरले नै सुनाउनु भएको थियो। कृष्ण त साना राजकुमार हुन्, उनले कसरी सुनाउँछन्! बाबा हजुरकै राजयोगबाट हामी त्यो बन्यौ। बाबा भन्नुहुन्छ- शरीरको भर छैन। धेरै पुरुषार्थ गर्नु छ। बाबालाई समाचार सुनाउँछन् फलाना धेरै राम्रो निश्चयबुद्धि भएको छ। मैले त भन्छु- बिल्कुलै निश्चय छैन, जसलाई धेरै प्यार गरेँ आज छैनन्। बाबा त सबैसँग प्यारसँग चलनुहुन्छ। जसतो कर्म मैले गरछु मलाई हेरेर अरूले गरछन्। कति त विकारमा जान्छन् फेरि आएर लुकेर बसिन्छन्। बाबाले त तुरुन्तै सनदैं शीलाई बताइदिनुहुन्छ। जसतो कर्म गर्नुहरू धेरै कमजोर हुँदैन जान्छन्। अगाडि जान सकदैनन्। अन्त्यको कमजोर समयमा कसैले केही गरछ भने एकदम जंगी शासन चलाउँछन्। पछि गएर तिमीले धेरै देख्यौ। बाबाले के-के गर्नुहुन्छ। बाबाले कहाँ सजाय दिनुहुन्छ, धर्मराजद्वारा दिलाउनु हुन्छ। ज्ञानमा परेणाको कुरा हुँदैन। भगवानलाई त सबै मनुष्यले भन्छन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्, हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। सबै आत्माहरूले कर्म-नदरिदरद्वारा पुकार्छन्। बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर। उहाँसँग धेरै किसिमका समान छन्। जसतो समान फेरि अरूकसँग छैन। कृष्णको महिमा बिल्कुलै भिन्न छ। बाबाको शिक्षाद्वारा यी लक्ष्मी-नारायण कसरी बने? बनाउने त बाबा नै हुनुहुन्छ। बाबा आएर कर्म, अकर्म, विकर्मको गति बताउनुहुन्छ। अहिले तेस्रो नेत्र खुलेको छ। तिमीले जानेका छौ- ५ हजार वर्षको कुरा हो। अब घर जानु छ, पारट खेल्नु छ। यो सव्दरशन चक्र हो नि। तिम्रो नाम हो सव्दरशन चक्रधारी, ब्रह्मण कुल भूषण, परजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। लाखौंको सख्यामा सव्दरशन चक्रधारी बनछन्। तिमीले कति ज्ञान पढ्यौ। अचछा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यो समय धेरै नाजुक छ त्यसैले कुनै पनि उलटो कर्म गर्नु हुँदैन। कर्म-अकर्म-विकर्मको गतिलाई ध्यानमा राखेर सदा श्रेष्ठ कर्म गर्नु छ।

२) योगद्वारा सदाको लागि आफ्नो काया निरोगी बनाउनु छ। एक परमपरिय बाबालाई नै याद गर्नु छ। बाबाद्वारा जुन अविनाशी ज्ञान धन मिलिन्छ, त्यो दान गर्नु छ।

वरदान:- सव्मानमा स्थित रहेर विश्वद्वारा सम्मान प्राप्त गर्ने देह-अभिमान मुक्त भव
पढाइको मुख्य लक्ष्य हो- देह-अभिमानबाट नयारा बनेर देही-अभिमानि बन्नु। यस

देह-अभिमानबाट न्यारा अथवा मुक्त हुने विधि नै हो- सदा स्वमानमा स्थित रहनु। स-गमयुगका र भविष्यका जुन अनेक प्रकारका स्वमान छन्, त्यस मध्ये कुनै पनि स्वमानमा स्थित रहनाले देह-अभिमान मेटिदैनै जान्छ। जो स्वमानमा स्थित रहन्छ, उसलाई स्वतः मान मिल्छ। सदा स्वमानमा रहने वाला नै विश्व महाराजन बन्छ र विश्वले उसलाई सममान दिनछ।

सलोगन:- समय अनुसार आफूलाई मोल्ड गर्नु- यही हो सच्चा गोल्ड बननु।